

Sygn. akt VIII Gz 84/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r. **Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy**

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Wotoszyk

Sędziowie : SSO Barbara Jamiołkowska

SSR del. Ewa Gatz-Rubelowska

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **J. L.**

przeciwko: **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.**

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia

4 marca 2014 r., sygn. akt VIII GNc 2058/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 4 marca 2014 r. odrzucił zażalenie pozwanej na postanowienie z dnia 24 września 2013 roku. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że w dniu 31 stycznia 2014 roku doręczono pozwanej zarządzenie wzywające ją do uzupełnienia braków formalnych zażalenia na postanowienie z dnia 24 września 2013 roku poprzez przedłożenie odpisu KRS pozwanej, odpisu zażalenia oraz do uiszczenia opłaty od zażalenia w kwocie 556 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia. Pozwana nie wykonała tego zarządzenia, stąd Sąd I instancji postanowił jak wyżej.

Od przedmiotowego rozstrzygnięcia zażalenie wniosła pozwana, zaskarżając w/w postanowienie w całości i domagając się jego uchylecia. W uzasadnieniu pozwana podniosła,

że Sąd Rejonowy nie powinien był odrzucać jej zażalenia, gdyż występuje w sprawie bez profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Pozwana wskazała, że Sąd ten mając tę okoliczność na uwadze powinien był ponownie wezwać ją do usunięcia braków formalnych zażalenia, a nie je od razu odrzucać.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuca zażalenie wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

W myśl art. 394 § 3 k.p.c. zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwiąże uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów. Z powyższego przepisu wynika zatem, że zażalenie oprócz szczególnych wymagań zawartych w art. 394 § 3 k.p.c. musi spełniać również wymagania formalne pisma procesowego (art. 126 k.p.c.). W razie braków formalnych zażalenia, uniemożliwiających nadanie mu dalszego biegu, przewodniczący wzywa skarżącego do uzupełnienia tych braków w oznaczonym terminie; w razie bezskutecznego upływu terminu zażalenie zostanie odrzucone przez sąd pierwszej instancji (art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

Jak wynika z akt sprawy zarządzeniem z dnia 8 stycznia 2014 roku, doręczonym w dniu 31 stycznia 2014 roku (dwukrotne awizowanie przesyłki wywarło skutek prawnej fikcji doręczenia z art. 139 § 1 k.p.c.), pozwana została wezwana do uzupełnienia braków formalnych zażalenia poprzez przedłożenie odpisu KRS pozwanej, odpisu zażalenia oraz do uiszczenia opłaty od zażalenia w kwocie 556 zł w terminie tygodnia od daty doręczenia wezwania pod rygorem odrzucenia zażalenia. W wyznaczonym terminie pozwana nie uzupełniła braków formalnych zażalenia. W takiej sytuacji Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że wobec niewykonania przez skarżącą zarządzenia Przewodniczącego z dnia 8 stycznia 2014 roku, zażalenie pozwanej podlegało odrzuceniu. Tym samym pismo to nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem go do sądu.

Skarżąca wskazywała w swoim zażaleniu, iż w niniejszym postępowaniu występuje bez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, co w żaden sposób nie wpływa jednak na uznanie zasadności jej zażalenia, gdyż była prawidłowo wezwana do uzupełnienia braków zażalenia. Mając te ustalenia na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że skoro pozwana nie uzupełniła braku formalnego zażalenia oraz nie uiszczyła opłaty, należy przyjąć, że istniała podstawa do odrzucenia zażalenia przez Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd II instancji, nie znajdując podstaw do uwzględnienia środka zaskarżenia, na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.